

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 520/2012-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., zastúpenej Advokátskou kanceláriou M., s. r. o., JUDr. M. M. – advokát a konateľ, B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 51 C 145/2012-218 z 22. augusta 2012 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. septembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou M., s. r. o., JUDr. M. M. – advokát a konateľ, B.,

ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 51 C 145/2012-218 z 22. augusta 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva:

„Sťažovateľ sa ako žalobca na základe žaloby zo dňa 29. júla 2011 domáha v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II, č. k. 51C/145/2011 voči žalovanému, Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, zaplatenia sumy 3 309 899,79 €.

Predmetný nárok predstavuje samostatné uplatnenie kapitalizovaných úrokov z omeškania ku dňu 30. júnu 2011 z istiny 150 000 000 Sk, priznanej sťažovateľovi voči Slovenskej republike ako náhrada škody rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, spis. zn. 6C/178/2006-909 zo dňa 23. októbra 2007, právoplatným dňa 2. marca 2012 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, spis. zn. 3Co/298/2011-1155 zo dňa 9. februára 2012.

V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II, č. k. 51C/145/2011 vydal dňa 22. augusta 2012 súd na návrh žalovaného, Slovenskej republiky, zo dňa 23. júla 2012, uznesenie č. l. 218, právoplatné dňa 14. septembra 2012, ktorým zaviazal sťažovateľa ako žalobcu zaplatiť preddavok na trovy konania podľa § 141a Občianskeho súdneho poriadku vo výške 165 495 € do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

Sťažovateľka ďalej uvádza: «Dovoľujeme si poukázať, že preskúmanie konkrétneho postupu súdu pri aplikácii uloženia povinnosti zložiť preddavok na trovy konania podľa § 141a Osp bolo podľa našich vedomostí predmetom skúmania (kde bolo rozhodnutie Ústavného súdu zverejnené) v dvoch prípadoch, a to v konaní I. ÚS 112/2012 a v konaní II. ÚS 129/2012 (obdobné sťažnosti vo veciach II. ÚS 130/2012, II. ÚS 131/2012, II. ÚS 132/2012, II. ÚS 133/2012, II. ÚS 134/2012, II. ÚS 135/2012).

V predmetných konaniach vedených pred II. senátom ústavného súdu boli sťažnosti sťažovateľa odmietnuté pre zjavnú neopodstatnenosť, i keď ústavný súd „neprehliadol skutočnosť, že argumentácia sťažovateľky v uvedených konaniach má výrazné ústavnoprávne dimenzie“. Ústavný súd však konštatoval, že samotným vydaním uznesenia podľa § 141 a Osp nemôže dôjsť k zásahu do práva na spravodlivý proces, k tomu môže dôjsť až v samotnom vydaní uznesenia o zastavení konania po naplnení predpokladov podľa § 141a Osp, ktoré môže byť predmetom preskúmania všeobecným súdnictvom v ďalšom inštančnom postupe, nakoľko voči rozhodnutiu o zastavení konania je odvolanie v zásade prípustné.

Dovoľujeme si však na margo citovaných rozhodnutí II. senátu ústavného súdu vo veciach II. ÚS 129/2012 až II. ÚS 135/2012 uviesť, že rozhodnutie o zložení preddavku na trovy konania v zmysle ustanovenia § 141a Osp je spôsobilé zasiahnuť nielen do procesných práv povinnej osoby (žalobcu v konaní) a do jeho práva na spravodlivé konanie a prístup k súdu, avšak vždy predstavuje aj priamy zásah do jeho majetkovej sféry a základného práva vlastniť majetok.

Uznesenie o uložení povinnosti zložiť preddavok na trovy konania podľa § 141a Osp nepredstavuje len procesný predpoklad pre prípadnú budúcu aplikáciu dispozície normy obsiahnutej v § 141a Osp o zastavení konania, ale je zároveň právoplatným a vykonateľným titulom, ktorým sa zasahuje do majetkovej sféry navrhovateľa v konaní, a to bez ohľadu na to, či súd pristúpi k rozhodovaniu o zastavení konania a ako o ňom rozhodne...

Ústavný súd v náleze spis. zn. I. ÚS 112/2012-30 podrobil „mechanické“ rozhodnutie všeobecného súdu, ktorým uložil preddavok na trovy konania v neprimeranej výške, kritike, a to pre absenciu skúmania proporcionality uloženej povinnosti s účelom preddavku na trovy konania...

Domnievame sa, že uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania vo výške 165 495 € v konaní 51C/145/2011 vedenom na Okresnom súde Bratislava II je zjavne neprimerané a neproporcionálne, a táto povinnosť bola uložená prakticky nadbytočne. Predne uvádzame, že žalovaný, Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, nie je zastúpené advokátom, doteraz neplatilo v konaní žiaden súdny poplatok, nemuselo zložiť ani iný preddavok. S ohľadom na predmet konania je vylúčené, aby vznikli žalovanému nejaké iné trovy konania, nakoľko tento požíva osobnú

poplatkovú exempciu (§ 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. osudných poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov). Predmet konania je založený najmä na právnom posúdení nesporných skutočností, nakoľko sa jedná o určenie výšky úroku z omeškania z pohľadávky, ktorá bola sťažovateľovi ako žalobcovi priznaná právoplatným rozhodnutím súdu v inom konaní. Je nanajvyš pravdepodobné, že žalovanej v konaní aj v prípade jej procesného úspechu, žiadne trovy konania nevzniknú. Žalovaná má síce právo nechať sa zastúpiť advokátom, poukazujeme však, že k základným predmetom činnosti ústredného orgánu štátnej správy patrí aj prípadné obhájenie záujmov štátu v konaní pred súdom, najmä v tom prípade, ak je predmetom konania príslušenstvo judikovanej pohľadávky z titulu náhrady škody, ktorú zavinila práve žalovaná (Slovenská republika – Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky)...

Ústavný súd v náleze spis. zn. I. ÚS 112/2012-30 ďalej vyložil, akým spôsobom majú všeobecné súdy skúmať naplnenie predpokladov na aplikáciu § 141a Osp, t. j. kumulatívneho nastania skutočností obsiahnutých v primárnej hypotéze právnej normy: „Zo štrukturálnej formulácie a obsahovej gradácie ustanovenia § 141a ods. 1 Osp vyplýva podmienenosť jeho použitia iba v príčinnej súvislosti s preskúmaním dvoch základných predpokladov, ktoré musia byť kumulatívne naplnené, a to jednak preskúmaním predpokladu na oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle § 138 Osp a jednak aj preskúmaním výšky žalovaného nároku vzhľadom na sumu životného minima. Podľa ústavného súdu až faktickým (nie iba formálnym) preskúmaním uvedených predpokladov na strane dotknutého účastníka konania (v danom prípade na strane sťažovateľky) môže rezultovať záver o splnení predpokladov na uloženie povinnosti tomuto účastníkovi konania spočívajúcej v nutnosti zložiť preddavok na trovy konania.“

Domnievame sa, že Okresný súd Bratislava II pred vydaním sťažnosťou napadnutého uznesenia k vecnému skúmaniu predpokladov nepristúpil. Uvádzame síce, že uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 25. novembra 2011 spis. zn. 51C/145/2011-59, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24. februára 2012 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. januára 2012 spis. zn. 9Co/554/2011-64, nebolo sťažovateľovi ako žalobcovi priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II, č. k. 51C/145/2011. Súd touto skutočnosťou odôvodnil aj naplnenie hypotézy právnej normy obsiahnutej v § 141a Osp „navrhovateľovi, u ktorého nie sú splnené

predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov...“ ako aj vydanie samotného uznesenia uložením povinnosti zložiť preddavok na trovy konania...

Uvádzame však, že k nepriznaniu oslobodenia od súdnych poplatkov v konaní nedošlo pre vecné dôvody, avšak výlučne z procesných dôvodov, kedy prvostupňový súd podľa nášho názoru predčasne vydaným uznesením čisto z formálnych dôvodov oslobodenie od súdnych poplatkov sťažovateľovi ako žalobcovi nepriznal, čo sťažovateľ aj vytkol prvostupňovému súdu vo svojom odvolaní. Odvolací súd, Krajský súd v Bratislave, však podané odvolanie vyhodnotil ako odvolanie podané oneskorene a z toho dôvodu ho odmietol, pričom sa vecne skúmaním predpokladov na oslobodenie žalobcu od súdnych poplatkov nezaoberal. V konaní tak žiaden súd predpoklady na strane žalobcu na oslobodenie od súdnych poplatkov vecne neskúmal.

Odhladnuc od tejto skutočnosti, súd úplne nesprávne vyhodnotil naplnenie predpokladov na vydanie uznesenia podľa § 141a Osp. Zákonodarca imperatívom obsiahnutým v norme § 141a Osp prikazuje súdu pred uložením povinnosti zložiť preddavok na trovy konania vylúčiť prítomnosť predpokladov na oslobodenie žalobcu od súdneho poplatku. Úlohou súdu nie je skúmať, či žalobca bol alebo nebol v predchádzajúcom konaní oslobodený od súdneho poplatku, avšak jeho úlohou je skúmať, či sú pre oslobodenie od súdnych poplatkov na strane žalobcu predpoklady (teda nie či je o oslobodení od súdnych poplatkov už rozhodnuté), a to v čase rozhodovania súdu o povinnosti zložiť preddavok podľa § 141a Osp.

Keďže zákonodarca pri formulácii hypotézy normy § 141a Osp nevyužil dikciu „navrhovateľovi, ktorému nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov...“, je skutočnosť, či v minulosti bolo alebo nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov na účely skúmania hypotézy ustanovenia § 141a Osp nevýznamná, a teda súd si svoju povinnosť vecne preskúmať predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov na strane žalobcu, nesplnil.

Naviac, aj v priebehu konania sa môžu zmeniť majetkové pomery žalobcu a o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov možno rozhodovať aj o opakovane.

Súd sa však uspokojil s formálnym konštatovaním, že žalobcovi nebolo oslobodenie od súdnych poplatkov priznané a túto skutočnosť nesprávne a arbitrárne vyhodnotil tak, že

predpoklady na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania podľa § 141a Osp boli naplnené.

Podotýkame ďalej, že súd vôbec s návrhom žalovanej zo dňa 23. júla 2012 neoboznámil žalobcu, tento sa k nemu nemohol vyjadriť, nemal o ňom vedomosť a nemohol tak pred rozhodovaním súdu uviesť skutočnosti a navrhnúť dôkazy na vecné skúmanie jeho majetkových pomerov na účely preukázania existencie predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov. Uvedeným postupom súdu sa zmarila možnosť žalobcu efektívne brániť a uplatňovať svoje práva v konaní pred súdom a naopak, súd svojím konaním neodôvodnene zvýhodnil žalovanú, kedy pri rozhodovaní o uložení povinnosti zložiť preddavok na trovy konania vychádzal iba z ňou uvádzaných a tvrdených skutočností.

Sťažnosťou napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava II je tak arbitrárne, nedostatočne odôvodnené, vydané bez naplnenia zákonom vyžadovaných predpokladov na aplikáciu § 141a Osp a konaním súdu, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, sa odňala sťažovateľovi možnosť konať pred súdom. Dôsledkom toho je sťažovateľ bezprostredne vystavený rozhodovaniu o zastavení konania, ako aj zásahu do jeho majetkovej sféry, ku ktorému dochádza vymáhaním pohľadávky z rozhodnutia ako justičnej pohľadávky...

V zmysle ustanovenia § 141a ods. 2 Osp sa výška preddavku určí ako 5 % z peňažnej sumy uplatňovanej navrhovateľom, pričom na príslušenstvo sa neprihliada.

V konaní uplatnená peňažná suma predstavuje samostatné uplatnenie kapitalizovaných úrokov z omeškania ku dňu 30. júnu 2011 z istiny 150 000 000 Sk, priznanej sťažovateľovi voči Slovenskej republike ako náhrada škody rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, spis. zn. 6C/178/2006-909 zo dňa 23. októbra 2007, právoplatným dňa 2. marca 2012 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, spis. zn. 3Co/298/2011-1155 zo dňa 9. februára 2012.

Samotný predmet konania tak predstavuje kapitalizované príslušenstvo istiny priznanej v inom konaní. Domnievame sa, že s ohľadom na neprihliadanie na istinu pri určení výšky preddavku nie je vecne možné v prejednávanom prípade vôbec vypočítať sumu preddavku, nakoľko na sumu príslušenstva (čo je celý predmet konania vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod č. k. 51C/145/2011) nemožno prihliadať. V predmetnom konaní tak nie je možné uložiť preddavok na trovy konania. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že o výške príslušenstva sa rozhodovalo v inom konaní pred tým

istým súdom ako sa konalo o výške istiny, nakoľko uplatnenie príslušenstva závisí na procesnej aktivite žalobcu. Na charaktere a druhu predmetu konania, teda na skutočnosti, že predmetom konania je iba príslušenstvo v inom konaní uplatneného peňažného nároku, nič nemení ani to, že istina a príslušenstvo boli uplatnené v dvoch rôznych konaniach. Ak by žalobca uplatnil príslušenstvo v identickom konaní, do základu, z ktorého sa vypočítava výška preddavku, by sa suma uplatnená v predmetnom konaní (a z ktorej aj súd výšku preddavku určil), nezohľadňovala. Domnievame sa, že súd nemal vecne uloženie preddavku pripustiť, nakoľko postavenie žalobcu sa nemôže zhoršiť len z toho dôvodu, že kapitalizované príslušenstvo uplatnil v inom konaní na tom istom súde ako sa uplatnila suma istiny.

Domnievame sa, že súd pri vydaní sťažnosťou napadnutého uznesenia ignoroval dikciu ustanovenia § 141a ods. 2 Osp, čím spôsobil nezákonnosť vydaného uznesenia.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa S., s. r. o., pokojne vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu a inú právnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo pokojne vlastníť majetok zaručené čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 51C/145/2011 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava II spis. zn. 51C/145/2011-218 zo dňa 22. augusta 2012, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť spoločnosti S., s. r. o. trovy právneho zastúpenia v sume 323,50 €, na účet právneho zástupcu Advokátska kancelária M., s. r. o..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľka zároveň navrhla odložiť vykonateľnosť uznesenia okresného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu a jemu predchádzajúcim postupom. Podstatou námietok sťažovateľky sú právne závery okresného súdu pri posudzovaní splňania predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov a suma preddavku na trovy konania (pre účely „§ 141a ods. 1 O. s. p.“), s ktorým sťažovateľka nesúhlasí.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05)]. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Sťažnosť ústavnému súdu možno podať len vtedy, keď boli pred jej podaním vyčerpané všetky prostriedky, ktoré zákon na ochranu práv poskytuje. Takým prostriedkom sa podľa ustanovenia § 53 zákona o ústavnom súde rozumie riadny opravný prostriedok, mimoriadny opravný prostriedok, výmúc návrh na obnovu konania a iný právny prostriedok, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd poskytuje.

V danom prípade je potrebné sťažnosť považovať za predčasnú, a teda neprípustnú, pretože smeruje proti rozhodnutiu okresného súdu procesnej povahy, ktoré nemá charakter rozhodnutia „konečného“. V okolnostiach danej veci by k eventuálnemu porušeniu sťažovateľkou označených práv v materiálnom slova zmysle na základe jej nosných dôvodov mohlo dôjsť napr. až v prípade, ak by okresný súd na základe nezloženia stanoveného preddavku na trovy konania zastavil konanie (§ 141a ods. 1 in fine zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov) a následne by prebehlo pre sťažovateľku neúspešné opravné konanie pred všeobecnými súdmi, v rámci ktorého by namietala nosnými dôvodmi tejto sťažnosti. Konanie vo veci samej bude pokračovať na okresnom súde. Až po jeho ukončení a vydaní rozhodnutia okresným súdom, resp. krajským súdom vo veci samej (ako aj po prípadnom využití možnosti podať mimoriadne opravné prostriedky), bude mať sťažovateľka možnosť uplatniť ochranu svojich práv podaním sťažnosti ústavnému súdu (m. m. I. ÚS 440/2012).

Pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že uznesením okresného súdu došlo aj k zásahu do jej majetkových práv, pretože ide o vykonateľné rozhodnutie, ktoré bude následne vymáhať justičná pokladnica, a poukazuje na stanovisko Najvyššieho súdu ČSSR; a to „*Uznesenie, ktorým sa podľa ustanovení § 141 ods. 1 Osp ukladá účastníkovi konania povinnosť zložiť preddavok na trovy dôkazu, ktorý tento účastník navrhol alebo ktorý nariadil súd o skutočnostiach ním uvádzaných, alebo v jeho záujme, je podkladom pre súdny výkon*

rozhodnutia“, ústavný súd konštatuje, že preddavok možno vymáhať iba do vydania rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Aj táto skutočnosť vyplýva z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu ČSSR. Nie je teda nepodstatné, či konanie bude alebo nebude zastavené, pretože po zastavení konania už dôvod na vymáhanie preddavku na trovy konania odpadá. Navyše, aj túto skutočnosť bude môcť sťažovateľka namietat' v prípadnom odvolaní proti zastaveniu konania pre nezaplatenie preddavku na trovy konania, resp. v prípadnom konaní, v ktorom by justičná pokladnica preddavok na trovy konania vymáhala.

Zaplatenie preddavku na trovy konania v zmysle uznesenia okresného súdu je podmienkou ďalšieho konania vo veci. Je preto nedôvodné, aby došlo k vymáhaniu preddavku na trovy konania, ak jeho nezaplatenie bude viesť k zastaveniu konania. Ak by však napriek tomu začala justičná pokladnica od sťažovateľky preddavok na trovy vymáhať, až vtedy by bolo možné uvažovať o prípadnom porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Pokiaľ sťažovateľka argumentuje nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 112/2012, v ktorom ústavný súd vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 13 C 270/08-938 z 9. januára 2012, ktorým bola uložená sťažovateľovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania, je potrebné uviesť, že prípad sťažovateľky nie je s touto vecou identický. Vo veci sp. zn. I. ÚS 112/2012 Okresný súd Poprad vo svojom uznesení iba skonštatoval, že u sťažovateľa nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, bez toho, aby tento svoj názor odôvodnil. Vo veci sťažovateľky však svoj názor o tom, že nie sú u nej predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, odôvodnil, keď uviedol: *„U navrhovateľa nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 O. s. p. v celom rozsahu. Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 25. 11. 2011, č. k. 51 C/145/2011-59, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 02. 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 01. 2012, č. k. 9Co 554/2011-64, nebolo navrhovateľovi priznané oslobodenie od súdnych poplatkov.“*

Druhým dôvodom, pre ktoré bolo vyslovené porušenie základných a iných práv nálezom sp. zn. I. ÚS 112/2012, bola skutočnosť, že preddavok na trovy konania bol neprimerane vysoký a mal predstavovať až trovy za 30 úkonov právnej služby. Vo veci sťažovateľky o taký prípad nejde. Suma preddavku predstavuje iba prípadné trovy za 11 úkonov právnej služby, čo je počet úkonov, ktorý je v konaní pred všeobecnými súdmi bežný.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože v danom štádiu súdneho prejednávania veci nie je daná jeho právomoc na prerokovanie veci (o ktorej bude ďalej konať okresný súd).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky už nezaoberal.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2012